

Arrest

nr. 233 396 van 2 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. PALMANS
Schans 56
3980 TESSENDERLO**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. PALMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 april 2016 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D om zijn Belgische vader in het Rijk te kunnen vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 8 juli 2016 de beslissing om het door verzoeker gevraagde visum type D niet toe te staan.

1.3. Verzoeker kwam op 12 maart 2018 het Rijk binnen met een door de Spaanse autoriteiten afgegeven visum type C en werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 21 maart 2018.

1.4. Op 21 maart 2018 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 20 september 2018, in antwoord op verzoekers verblijfsaanvraag van 21 maart 2018, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nr. 215 548 van 23 januari 2019 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van 20 september 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.7. Verzoeker diende op 20 maart 2019, in functie van zijn Belgische vader, opnieuw een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.8. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 17 september 2019, in antwoord op verzoekers verblijfsaanvraag van 20 maart 2019, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 23 september 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.03.2019 werd ingediend door:

*Naam: [A.M.G.] Voorna(a)m(en): [M.] Nationaliteit: Marokko
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische vader, de genaamde [A.M.G.L.] [...] in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en is betrokkene ook ten laste in België.

Om dit aan te tonen worden de volgende bewijzen voorgelegd:

* Attest van Attijariwafabank dd 01.03.2018 waarin is opgenomen dat betrokkene in totaal 13600 Marokkaanse Dirham (= 1274,84 euro) heeft ontvangen voor de periode vanaf 20.02.2017 tot en met 28.02.2018. Gelet op de waarde dient besloten te worden dat dit bezwaarlijk kan worden beschouwd als materiële/financiële ondersteuning van referentiepersoon die betrokkene toeliet om in deze periode in zijn basisbehoeften te voorzien. Tevens dient hieraan toegevoegd te worden dat er geen enkel bewijs wordt geleverd dat betrokkene in het land van herkomst of origine onvermogen was, zowel wat inkomsten betreft als onroerende goederen zodat geenszins blijkt dat betrokkene noodzakelijkerwijze aangewezen was op de financiële ondersteuning van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien.

* verklaring op eer door de partner van de referentiepersoon (Mevr.[B.S.]) dd 09.10.2018 dat zij elke maand 2000 Marokkaanse Dirham als zakgeld gaf aan betrokkene. De verklaring is echter enkel een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

* verklaring op eer door de referentiepersoon dd 22.05.2019 waarin hij beweert elke maand 1455,64 euro aan zijn partner in Marokko over te maken, waarvan zij op haar beurt 2000 Marokkaanse Dirham als zakgeld geeft aan betrokkene. Deze verklaring op eer kan niet aanvaard worden. Ze moet bedrieglijk zijn. Uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon niet eens een pensioen heeft ter waarde van dit bedrag en bovendien in schuldbemiddelling zit waardoor hij zelf niet over het volledig bedrag van zijn pensioen kan beschikken. Het is derhalve totaal ongeloofwaardig dat hij zijn partner een dergelijk bedrag zou kunnen overmaken.

* *Certificat de Résidence, van Marokko, Ministerie van Binnenlandse Zaken, Provincie van Ourzazate, stad Ouarzazate N° 882/2AA met onderzoek verblijfplaats dd 30.10.2018.*

* *Attestation de Charge de famille, stedelijke gemeente van Ouarzazate (Marokko) dd 27.06.2019 waarin staat dat de referentiepersoon als enige zijn zoon ten laste heeft.*

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 21.03.2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, waarin verwezen wordt naar art. 40bis, §2, eerste lid, 3° om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van "de bepalingen van het Belgische procesrecht" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

"Verweerster deed het nodige om de beslissing aan verzoeker te betekenen. Er werd echter geen datum vermeld op het document van kennisgeving.

Ook hierin maakt verweerster zich schuldig aan een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker is bovendien van oordeel dat dit gegeven een schending is tegen de vormvoorschriften van een officieel document waarop de sanctie van nietigheid staat.

De vermelding van de datum is vanzelfsprekend belangrijk aangezien op grond daarvan moet kunnen uitgemaakt worden of een beroep al dan niet tijdig werd ingesteld.

Verzoeker is belanghebbende partij en verweerster heeft zich door het "vergeten van het vermelden van een datum" schuldig gemaakt aan een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de wettelijke bepalingen van het procesrecht."

3.1.2. Allereerst merkt de Raad op dat een verwijzing naar "de bepalingen van het Belgische procesrecht" onvoldoende precies is om te kunnen vaststellen welke wetsbepaling verweerder zou hebben geschonden.

Los van de vaststelling dat op de akte van kennisgeving die is opgenomen in het door verweerder neergelegde administratief dossier duidelijk de datum "23 SEPT 2019" is vermeld, dient daarnaast te worden aangegeven dat verzoeker door grieven te ontwikkelen die zijn gericht tegen een akte van

kennisgeving niet aantoonbaar dat de bestreden beslissing zelf op onzorgvuldige wijze tot stand kwam of door enige onwettigheid is aangetast.

Het eerste middel kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van "artikel 41, eerste lid" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 44 en 46 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Zijn betoog luidt als volgt:

[...]

Dat Verweerster de aanvraag tot gezinshereniging weigert in overweging te nemen op basis van bovenstaande redenering.

Verwerende partij interpreteert artikel 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet als volgt: "Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine."

Herhaaldelijk stelde de RvV reeds dat de verwerende partij hierbij niet kennelijk onredelijk mag tewerk gaan (RvV nr. 181 327 dd. 26/01/2017, RvV 29 februari 2016, nr. 163.233).

Er werden geldsommen aan verzoeker gestort voor een bedrag van 1274,84 per jaar voor de periode 20.02.2017 tot en met 28.02.2018 (periode dat verzoeker nog in Marokko verbleef).

Verweerster beweert dat dergelijke bedragen bezwaarlijk kunnen beschouwd worden als materiële/financiële ondersteuning. Verzoeker vraagt zich af of verweerster wel afdoende onderzoek gedaan heeft naar de feitelijke omstandigheden. Verzoeker woonde op dat moment in bij zijn stiefmoeder waar hij gratis verbleef.

De stiefmoeder en verzoeker woonde in de woning van vader (referentiepersoon) die maandelijks een deel van zijn pensioen doorstortte naar de stiefmoeder.

De levensstandaard in Marokko is heel anders dan in België. In Marokko, zeker in een arme regio, kan men met veel minder rondkomen dan in België.

Bovendien dient de omvang van de materiële/financiële steun afgetoetst te worden aan de reële kost om in het land van herkomst te kunnen voorzien in de basisbehoeften.

Verweerster heeft nagelaten een afdoend onderzoek te doen naar het gemiddelde maandloon (rekening houdend met het lage studieniveau van de aanvrager) in land van herkomst.

Het gemiddeld maandloon in Marokko is rond de 300 dollar (zijnde 272 euro).

Hoe kan men de afhankelijkheid correct beoordelen indien men hier geen rekening mee houdt?

De redenering van verweerster houdt derhalve geen steek.

Bovendien stelt verweerster dat de bewering dat de vader van verzoeker maandelijks een bedrag van 1455,64 euro per maand doorstortte aan de stiefmoeder van verzoeker leugenachtig moet zijn. Echter, het ingediende pensioen attest vermeldt een maandelijks pensioen van ongeveer 2000 euro (exclusief vakantiegeld). Bovendien kan het perfect zijn dat de vader van verzoeker daarbuiten uit nog andere inkomsten heeft. Er kan derhalve nergens afgeleid worden dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd.

Verzoeker toont wel degelijk aan dat er een som van het pensioen van de vader van verzoeker op de rekening werd gestort van de echtgenote van de vader van verzoeker.

Verzoeker woonde samen met zijn stiefmoeder en haar kinderen en het geld werd onderling verdeeld.

De referentiepersoon is gepensioneerd en reist zeer regelmatig naar Marokko om tijd te spenderen met zijn echtgenote en kinderen. De financiële steun gebeurde dus niet enkel en alleen via overschrijvingen maar ook via materiële steun.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie moet bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid, worden beoordeeld of deze vreemdeling wegens zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (HvJ, 16 januari 2014, C-423/12, Reyes; HvJ, 5 september 2012, C-83/11, Rahman; HvJ, 9 januari 2007, C- 1/05, Jia).

Dat het begrip 'ten laste' zijn volgt uit artikel 3.2 van de EU richtlijn 2004/38, waarbij verwezen dient te worden naar de mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009 die stelt dat - om vast te stellen of familieleden ten laste zijn - geval per geval moet worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst op het ogenblik dat zij verzocht om hereniging met de Unieburger.

Het 'ten laste zijn' is bovendien een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HvJ, 9 januari 2007, C-1/05, Jia)

Dat de bestreden beslissing dan ook geen rekening heeft gehouden met al de door verzoekers voorgelegde bewijzen, minstens deze op een onzorgvuldige wijze heeft onderzocht, zodat er tevens sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en verweerder een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr.196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr.222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat er sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, evenals een kennelijke beoordelingsfout.

Er is eveneens recente rechtspraak van het RVV dat het bovenstaande bevestigt:

"De verzoekster kan worden gevolgd waar zij aanvoert dat de door haar in het land van herkomst ontvangen geldstortingen van de referentiepersoon, moeten worden afgetoetst aan de levensstandaard van het land waar zij toen woonde.

...

De Raad benadrukt dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekster het bewijs van deze voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

...

Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie

samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doe. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip "ten laste" te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-I/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat, om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger. Deze invulling van het begrip "ten laste" werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: "De noodzaak van materiële steun moet in het [...] land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)." Aangezien het begrip "ten laste" zijn dient te worden begrepen als een toestand van behoefte in het land van herkomst, waarbij de derdelander aldaar afhankelijk is van de materiële/financiële steun van de burger van de Unie om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften, moet de omvang van de materiële/financiële steun worden afgetoetst aan de reële kost (materieel dan wel financieel) om in het land van herkomst te kunnen voorzien in de eigen basisbehoeften van de derdelander die de burger van de Unie in het gastland wenst te vervoegen.

Bijgevolg komt het kennelijk onredelijk over om te oordelen dat bedrag van 3400 euro, dat door de referentiepersoon aan de verzoekster werd overgemaakt tussen 2005 en 2007, "uiterst beperkt" is. De verzoekster kan tevens gevolgd worden waar zij stelt dat nergens is bepaald dat het bewijs moet worden geleverd van regelmatige geldstortingen. Zo kunnen één of meerdere overschrijvingen van aanzienlijke bedragen die periodisch worden overgemaakt, even goed wijzen op een situatie van reële afhankelijkheid als regelmatige overschrijvingen van kleinere sommen.

De Raad stelt dan ook vast dat de gemachtigde de voorliggende feiten niet correct heeft beoordeeld en dat hij kennelijk onredelijk handelde door te stellen dat de stortingen van in totaal 3.400 euro over de periode 2005-2007 dermate beperkt en al te onregelmatig zijn om er daadwerkelijk afhankelijk van te zijn (in het land van herkomst). "[...]" (RVV 216.455 dd.07/02/2019 en RVV 197.942 dd.12.01.2018)

4.4.

Verder haalt verweerster aan "dat door verzoeker geen enkel bewijs wordt geleverd dat hij in het land van herkomst of origine onvermogen was, zowel wat inkomsten betreft als onroerende goederen zodat geenszins blijkt dat betrokkene noodzakelijkerwijze aangewezen was op de financiële ondersteuning van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien".

Verweerster gaat een bijkomende voorwaarde stellen opdat in concreto een verblijfsrecht zou kunnen toegekend worden aan verzoekende partij nl. dat hij moet aantonen enerzijds voor zijn verblijf in België, geen eigendommen gehad te hebben in Marokko en anderzijds voor zijn verblijf in België in Marokko geen inkomsten gehad te hebben;

Rechtspraak van het RVV zegt hierover het volgende:

"Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij het negatieve bewijs levert van het feit dat hij in Suriname niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten zou genieten. Uit het arrest Reyes volgt dat dergelijk bewijs van onvermogen als 'bijkomend' moet worden beschouwd, in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd en het een verzoeker uiterst moeilijk kan maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt gecompliceerde stappen te ondernemen.

Het Hof benadrukt dat wanneer een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen en dat bijkomend bewijs waarmee de descendent aantoonbaar tevergeefs te

hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien, niet meer mag worden vereist." (RVV 198.310 dd. 22.01.2018)

Verweerster beweert dat verzoeker geen afdoende bewijzen bijbrengt omtrent eventuele inkomsten of onroerende goederen in het land van herkomst. Verzoekster heeft alle voorgaande bewijzen bijgebracht én heeft ook nog bijkomend in een mail dd. 19/07/2019 documenten overgemaakt aan verweerster uitgaande van het 'Direction General des impots'

Er werd bovendien een attestation de charge de familie bijgebracht én een certificat de Résidence.

Dergelijke documenten zijn officiële documenten waarmee rekening gehouden dient te worden. Verweerster is volledig voorbij gegaan aan deze officiële documenten en heeft zich hierdoor schuldig gemaakt aan de schending van de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht.

Rechtspraak van het RVV zegt hierover het volgende:

"In tegenstelling tot wat de verwerende partij laat gelden, kan uit de inhoud van het voorgelegde certificaat niet worden afgeleid dat het is opgesteld op basis van een verklaring op eer van de verzoekende partij zelf, dan wel de referentiepersoon. De rechtspraak waarnaar zij in haar nota verwijst kan dan ook niet worden aangebracht in de huidige casus, nu in dat geval wél uitdrukkelijk bleek dat het attest het gevolg was van een verklaring op eer. Eén en ander klemt des te meer nu de verzoekende partij kan worden bijgetreden dat artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet niet vereist dat in de documenten die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst en die het ten laste zijn aantonen melding moet worden gemaakt van de gegevens waarop deze overheden zich steunen. Het is dan ook onzorgvuldig van de verwerende partij om te stellen dat het voorgelegde attest dient te worden beschouwd als een verklaring op eer omdat eruit niet zou blijken op basis van welke concrete gegevens de Marokkaanse autoriteiten hun vaststellingen hebben gedaan.

Aangezien het uitgangspunt dat werd ingenomen bij de beoordeling van het betrokken stuk -met name dat het zou zijn opgesteld ten gevolge van een verklaring op eer- geen steun vindt in de inhoud ervan, kan ook niet zonder meer worden volgehouden dat andere documenten zouden moeten worden voorgelegd om de inhoud te staven.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Het middel, voor zover besproken, is gegrond en leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden." (RVV 200.215 dd. 23.02.2018)

Uit al hetgeen hierboven uitgebreid uiteengezet werd, dient te worden afgeleid dat verweerster zich schuldig gemaakt heeft aan de schending van de materiële en formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke reglementaire bepalingen, gemotiveerd dat verzoekers verblijfsaanvraag wordt afgewezen omdat niet blijkt dat hij voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat de door verzoeker aangebrachte documenten niet het bewijs vormen dat hij voorafgaand aan zijn verblijfsaanvraag en reeds van in zijn land van herkomst of origine, tot op het ogenblik dat hij deze aanvraag indiende, financieel en/of materieel ten laste was van zijn Belgische vader. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2.2. Voorts moet worden geduid dat de Raad bij de beoordeling van de vraag of een bestuur de materiële motiveringsplicht heeft miskend niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling voorziet in een recht op verblijf voor de minderjarige descendent van een Belgisch onderdaan die ten laste is van deze onderdaan en die hem begeleidt of vervoegt. Er dient tevens te worden aangetoond dat de Belgische onderdaan die wordt vervoegd of begeleidt:

“1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

Zoals reeds gesteld heeft verweerder gemotiveerd dat niet blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst ten laste was van zijn Belgische vader die hij in België wil vervoegen.

Verzoeker licht toe dat hij aantoonde dat hij in de periode tussen 20 februari 2017 en 28 februari 2018 1274,84 euro ontving van zijn Belgische vader en dat hij in die periode gratis bij zijn stiefmoeder in Marokko verbleef. Hij stelt tevens, volledig ongestaafd, dat het gemiddelde maandloon in Marokko ongeveer 272 euro bedraagt. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door aan te geven dat een bedrag van 1274,84 euro op jaarbasis te beperkt is om te kunnen concluderen dat hij ten laste was van zijn vader. Verweerder heeft zich daarenboven niet beperkt tot de stelling dat voormeld bedrag te beperkt is. Hij heeft ook aangegeven dat, nu niet wordt aangetoond dat verzoeker onvermogen is, niet kan worden vastgesteld dat hij aangewezen was op dit bedrag om in zijn levensbehoeften te voorzien. Hierbij moet worden benadrukt het niet kennelijk onredelijk is om aan te nemen dat het feit dat een ouder op regelmatige wijze geldsommen aan een van zijn meerderjarige kinderen overmaakt niet automatisch leidt tot de conclusie dat dit kind ten laste is van deze ouder.

Daarnaast stelt verzoeker dat verweerder niet kan voorhouden dat de inhoud van de door zijn vader afgelegde verklaring dat maandelijks 1455,64 euro wordt overgemaakt aan verzoekers stiefmoeder bedrieglijk is. Aangezien verzoeker een stuk voorlegde waaruit blijkt dat zijn vader een maandelijks rustpensioen als werknemer ontvangt ten bedrage van 1907,07 euro en dat dit pensioen niet aan diens vader zelf wordt uitbetaald omdat deze valt onder de procedure van de collectieve schuldenregeling is het niet kennelijk onredelijk te stellen dat deze verklaring geen correcte weergave van de realiteit kan

zijn. Dit te meer daar verzoeker ook nog voorhoudt dat hij zelf ook nog rechtstreeks gesteund wordt door zijn vader en in aanmerking moet worden genomen dat verzoekers vader ook zelf in zijn levensonderhoud moet kunnen voorzien. De bemerking van verzoeker dat het perfect mogelijk is dat zijn vader naast zijn pensioen nog andere inkomsten heeft, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeker toont immers niet aan dat zijn vader nog belangrijke andere inkomsten heeft naast zijn pensioen. Het feit dat verzoekers vader, blijkens de stukken van het aan de Raad voorgelegde dossier, reeds lang onder een procedure van collectieve schuldenregeling valt laat slechts toe te veronderstellen dat hij structurele schuldproblemen heeft en dus niet bij machte is om zelf nog maandelijks grote geldbedragen over te maken aan familieleden in Marokko.

In de mate dat verzoeker nog toelicht dat hij aantoonde dat een deel van het pensioenbedrag dat zijn vader ontving werd gestort op de rekening van zijn stiefmoeder kan slechts worden vermoed dat verzoeker verwijst naar de verklaring op eer die werd afgelegd door zijn stiefmoeder. Verweerder heeft geoordeeld dat deze verklaring op eer geen bewijskracht heeft aangezien deze een gesolliciteerd karakter heeft. Verzoeker toont niet aan dat deze argumentatie incorrect of kennelijk onredelijk is.

Door te verklaren dat zijn vader zeer regelmatig naar Marokko reist en diens financiële steunverlening dus niet alleen via overschrijving gebeurde, doch ook "*via materiële steun*" toont verzoeker evenmin aan dat verweerder enig voorgelegd stuk op een incorrecte of kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld.

Verder moet worden geduid dat verweerder door erop te wijzen dat geenszins blijkt dat verzoeker onvermogen is geen bijkomende voorwaarde heeft gesteld, doch slechts een rationele invulling heeft gegeven aan het begrip "*ten laste*". Indien een persoon gelden ontvangt terwijl niet vaststaat dat hij deze behoeft om in zijn levensonderhoud te voorzien kan immers bezwaarlijk worden gesteld dat deze persoon ten laste is omdat hij deze schenkingen krijgt.

Verzoekers citaten uit verschillende arresten van de Raad zijn niet dienstig. Deze arresten hebben immers geen precedentswerking en er blijkt ook niet dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot deze arresten vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

Verzoeker stelt dat hij op 19 juli 2019, via e-mail, nog bijkomende documenten, meer specifiek een attest uitgaande van de "*Direction General des impots*", een "*attestation de charge de famille*" en een "*certificat de résidence*" heeft bijgebracht. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het "*attestation de charge de famille*" en het "*certificat de résidence*" waarnaar verzoeker verwijst. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder naliet deze documenten in aanmerking te nemen. Verweerder heeft geoordeeld dat "*uit het geheel van de beschikbare gegevens*" niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine en tot op heden een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn Belgische vader. Het feit dat verzoeker het "*attestation de charge de famille*" en het "*certificat de résidence*" omschrijft als "*officiële documenten*" houdt niet in dat verweerder de bewijswaarde van deze stukken niet zou mogen beoordelen en niet kon besluiten dat deze stukken niet volstaan om te concluderen dat verzoeker ten laste is van zijn vader. In het "*certificat de résidence*" kan trouwens alleen worden gelezen dat verzoekers stiefmoeder op een bepaald adres in Marokko verblijft en verzoeker zet niet uiteen hoe hieruit zou kunnen worden afgeleid dat hij ten laste is van zijn Belgische vader. In het op 27 juni 2019 door een ambtenaar van de burgerlijke stand in Marokko opgestelde "*attestation de charge de famille*" wordt vermeld dat, na een onderzoek, werd vastgesteld dat verzoekers vader de enige steun is van het gezin dat bestaat uit verzoeker. De mededeling in dit attest dat het gezin van verzoekers vader enkel bestaat uit verzoeker (andere personen worden immers niet vermeld) is echter in strijd met de andere stukken die verzoeker neerlegde en zijn verklaringen dat hij bij zijn stiefmoeder inwoonde. De bewering dat ook nog een attest uitgaande van de "*Direction General des impots*" werd neergelegd vindt geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van deugdelijk onderzoek van de stukken waarover hij beschikte tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.2.5. Artikel 41 van de Vreemdelingenwet is opgedeeld in drie paragrafen. De door verzoeker aangevoerde schending van “*artikel 41, eerste lid*” van de Vreemdelingenwet laat de Raad niet toe met zekerheid te bepalen welk onderdeel van dit wetsartikel verzoeker geschonden acht. In zoverre het de bedoeling van verzoeker is om te verwijzen naar artikel 41, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet moet bovendien worden opgemerkt dat deze bepaling enkel van toepassing is op burgers van de Unie. Verzoeker, die aantoonde de Marokkaanse nationaliteit te hebben, kan dan ook niet dienstig naar deze bepaling verwijzen.

4.2.2.6. Verzoeker zet ook niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij meent dat de artikelen 44 en 46 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 zijn geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK